

Q Random posts ⚡ ⓘ

Home > free column >

free column Women

The full text of Sepideh Qalian's letter from Evin prison

months ago 7 @Sepideh Qalyan ...

The full text of Sepideh Qalian's letter from Evin prison

Baneh border

Sosan Badwam, a Baha'i citizen, ...was sentenced to four years and

The arrest of a young citizen from ...Kamiyaran by the agents of the

The air of exile and Tehran is cold, the snow covers the airfield, and in the fourth year of m. in imprisonment and exile, I hear the footsteps of liberation and freedom from all over Iran. The walls of Evin cannot stop the voice of "woman, life, freedom" from reaching the four corners of Iran. But these do not reduce the fear and terror of torture, execution and repression every moment. collapse every time with undocumented broadcasts, although the promise of revolution is whispered in our ears on the street. I am a law student in prison, and in the midst of this coldness and terror every day, I go to a place known as Evin Prison to take an exam. This place used to be a place for holding exams. Now it seems that it has become an interrogation building. It is probably very natural that when schools have turned into barracks and universities into the haunts of government thugs, the cultural section of the prison turns into a place of torture and interrogation. In the cold, where one shivers even with a coat, hat, and scarf, and snow falls from the sky, on Wednesday, 10/07/1401, in front of the cultural exit door, I saw a young boy with a blindfold and a thin gray dress (while shivering). They put him on the interrogation chair and interrogate him. The boy says: I have not hit anyone. They ask him to confess. I shout, don't confess, God forbid, don't confess and death to you oppressors who will soon retaliate. The female officer stopped my mouth and took me by force. It can be assumed that during this period, most of the prison sentences and ...death sentences came from these interrogations. From the heart of the torture centers the exam hall is full of young boys and girls and the screams of the torturer. I test about not desecrating the prisoner and the denial of torture and shout: You are not alone! The overthrow of the oppressors is near. Anyway, today I decided to write the continuation of the interrogator-reporter narrative. who announced after the execution of Ruhollah Zam "this is just the beginning of the story". And he said ...to Ali Daei: "Turn around, it's over." Yes, it is over and I am narrating maybe and only maybe it is a religious tribute to a young boy who was interrogated blindfolded in the cold and snow and did not want to admit what he did. The following narrative is related to December 2017 and related to my experience of how to obtain a forced confession: all the voices are male, body search by men, male detention center and I am a

Baneh
border

Sosan Badwam, a Baha'i citizen,
...was sentenced to four years and

The arrest of a young citizen from
...Kamiyaran by the agents of the

knock let me sleep with this sound, knock knock let me go to the bathroom with this sound, let this knock take my hand and take me to the toilet. Let me ask for a sanitary tape from Taq Taq. Finally, my clothes are completely covered in blood. Let me, sir, let me please, this knock will not assault me. A knock comes near the interrogation chair, the first knock on the foot of the chair and a hateful cry: Communist whore is the end of the line! Tell me, who have you slept with? And "knock" something breaks in me. Its knocks continue for hours, each knock breaks, each knock has a message. It is known that he is more interrogative than others! Not satisfied with a few pages. Even the words ...are wrong. He wants me to confess exactly what's on his mind. to his story Men come, say take off your blindfold, lift my blindfold and bang on the table. I jump into the air He wants me to say "clack" for him in front of the camera. I say no! Men call that lady Miss Askari. I am asking Ms. Asgari to take me to the toilet. Although I fear her more, she is still a woman in my mind. He takes my hand and we walk towards the women's room with the clatter of his shoes and the crunch of my plastic slippers. (Previously, I have described the full coordinates of the women's bathroom in the interrogation room in Horul Azim) He is knocking and I am humming. The women's toilet is in the interrogation room. "Knock" locks the door and the clatter of shoes fades away. Something knocks on the toilet door. An Arab man is under torture. They whip him and knock him against the door and the wall. They ask him to confess. They want the operating name. Hours pass, I panicked and huddled in the corner of the toilet, just clutching my face at every sound. The sound continue for hours. Maybe a day, maybe more, I don't know. I have lost time. The sound of torture ends. Mrs. Asgari's shoes are clattering, she unlocks the bathroom. He says: Ha! I forgot to leave you .here. Let's go to the filming room. I was knocking. The thugs did their job

After three continuous days (maybe more) of waking up, being interrogated and locked in the toilet, feel as if I have completely lost my willpower and consciousness. I take the prepared text from Ms. Asgari and half-consciously read it, with each line it seems like a whip hits my body and soul, and only think about Shirin Alamholi and her tortures and irreplaceable resistance, which has nothing to do with me... from the detention.

center I will be transferred to Sepidar, from Sepidar to a detention center in Barhut and Sahra. From there to Evin, from Evin to Qarchak Varamin (on 03/13/2018) I saw the forced confession of Mrs. Asgari on the television screen of Ward 5 of Qarch prison one night. Her name is Amina Sadat Zabihpour Ahmadi. In the same year, following my complaint against Ms. Amina Sadat Zabihpour Ahmadi, a case was opened against me for participating in the production and distribution of forced confessions, and I have been sentenced to 8 months in prison so far, and no trial has been held yet .for another charge from the same case

Now, the repetition of forced confessions and the distribution of undocumented documents continues, but this time the sound that breaks the atmosphere is heard not in the interrogation corridor, but from the streets of Marivan, Izeh, Rasht, Mazandaran, Sistan and Baluchistan and the .rest of the cities of Iran. This voice is the voice of the revolution. The real voice of "Gen, Jian, Azadi

Sepideh Qalian
in Evin prison in December 1401

Sepideh Qalyan's letter# Sepideh Qalyan# Tagged

free column , Women Posted in

Home > ستون آزاد >

زنان ستون آزاد

متن کامل نامه سپیده قلیان از زندان اوین

ago سپیده قلیان 7 ماه

متن کامل نامه سپیده قلیان از زندان اوین

زخمی شدن یک

سوسن بادوام، شهروند بهایی به چهار سال و یک ماه زندان محکوم شد

بازداشت یک شهروند جوان اهل کامیاران توسط ماموران اداره اطلاعات

اما این‌ها چیزی از ترس و وحشت هر لحظه‌ام از شکنجه و اعدام و سرکوب را کم نمی‌کند. هربار با پخش نامستندی فرو می‌ریزم، گرچه نوید انقلاب را در خیابان در گوشمان زمزمه می‌کند. من در زندان دانشجوی رشته حقوق هستم و در میان این سردی و وحشت هر روزه، برای اخذ امتحان به مکانی به نام فرهنگی زندان اوین می‌روم. پیش‌تر این مکان جایی برای برگزاری آزمون‌ها بود. حال گویا تبدیل به ساختمان بازجویی شده است. لابد بسیار طبیعی است که وقتی مدارس به سربازخانه تبدیل شده‌اند و دانشگاه‌ها به محل هجوم اراندل حکومتی، بخش فرهنگی زندان هم به شکنجه‌گاه و محل بازجویی بدل شود.

در سرمایی که با پالتو و کلاه شال‌گردن هم آدم به خود می‌لرزد و از آسمان برف می‌بارد در روز چهارشنبه به تاریخ ۱۴۰۱/۱۰/۰۷ مقابل درب خروجی فرهنگی، پسر جوانی را با چشم‌بند و لباس نازک خاکستری (در حالی که به خود می‌لرزد)، روی صندلی بازجویی نشاند و از او بازجویی می‌کنند. پسر می‌گوید: به خدا کسی را نزده‌ام. از او اعتراف می‌خواهند. من فریاد می‌زنم اعتراف نکن، تورو خدا اعتراف نکن و مرگ بر شما ستمگران که به زودی تقاص پس می‌دهید. جلوی دهانم را مأمور زن می‌گیرد و به زور می‌بردم. می‌توان حدس زد که در این مدت، عموم احکام زندان و اعدام، از دل همین بازجویی‌ها در آمده است. از دل شکنجه‌گاه‌ها...

سالن امتحانات هم پُر است از پسر و دخترهای جوان و فریاد نعره‌ی شکنجه‌گر. من درباره عدم هتک‌حرمت به زندانی و نفی شکنجه امتحان می‌دهم و فریاد می‌زنم: شما تنها نیستید! سرنگونی ظالمان نزدیک است.

به هر طریق امروز تصمیم گرفتم ادامه‌ی روایت بازجو- خبرنگار را بنویسم. که پس از اعدام روح‌الله زم اعلام کرد «این تازه شروع ماجراست». و خطاب به علی دایی گفته است: «دوران بزن در رویی تمام شده است». بله تمام شده است و روایت می‌کنم...

شاید و تنها شاید ادای دینی باشد به پسر جوانی که در سرما و برف با چشم‌بند بازجویی می‌شد و نمی‌خواست به نکرده‌اش اعتراف کند.

ف وایتی که در ادامه بیان می‌شود مربوط به آذرماه ۱۳۹۷ و مربوط به تجربه‌ی من از چگونگی اخذ اعتراف اجباری است: تمام صداها مردانه،

تفتیش بدنی توسط مردان، بازداشتگاه مردانه و من زنی جوان و ترس دائم از مرد و کابل و تعرض. حال، صدای پای کفش زنی می‌آید. تق تق تق!

صدای کفش زنانه، یعنی یک امید کوچک در سیاهی. تق تق اجازه بده با این صدا بخوابم، تق تق با این صدا به حمام بروم، اجازه بدهید این تق تق

ستم را بگیرد و به توالت برود. اجازه بدهید از تق تق نورابهداشتی بخوادم. آخر لباسم تماماً خونی شده. اجازه بدهید آقا، اجازه بدهید لطفاً، این تق

بق به من تعرض نخواهد کرد. تق تق به نزدیکی صندلی بازجویی می‌آید، تق اول به پای صندلی و فریادی پر تنفر: کمونیست فاحشه اینجا ته خطه!

گو با کی خوابیده‌ای؟ و «تق» چیزی در من می‌شکند. تق تق هایش ساعت‌های متوالی ادامه می‌یابد، هر تقی می‌شکند، هر تقی پیغامی دارد. معلوم

است او بازجو تر از بقیه است! به چند صفحه راضی نیست. حتی از کلمات اشکال می‌گیرد. او می‌خواهد دقیقاً به چیزی که از ذهنش گذشته اعتراف

م. به داستان او...

ردها می‌آیند، می‌گویند چشم‌بندت را بردار، چشم‌بندم را بالا می‌زنند و تق می‌کوبد روی میز. به هوا می‌پریم. از من می‌خواهد جلوی دوربین برایش

حرف «تق تق» بزنم. می‌گویم نه! مردها آن خانم را خانم عسگری صدا می‌زنند. از خانم عسگری خواهش می‌کنم مرا به توالت ببرد. هر چند که از

... او بیشتر می‌ترسم، اما در ذهنم هنوز او زن است. دستم را می‌گیرد و با پژواک تق تق کفش او و خرت خرت دمپایی پلاستیکی من، به سمت توالت

خانم‌ها می‌رویم. (بیشتر مختصات کامل دشتشویی خانم‌ها که در اتاق بازجویی است را در هورالعظیم شرح داده‌ام) او تق تق کنان و من خرت خرت

« کنان. توالت خانم‌ها در اتاق بازجویی است. «تق» در را قفل می‌کند و صدای تق تق کفش محو می‌شود. چیزی تق به درب توالت کوبیده

می‌شود. یک مرد عرب است زیر شکنجه. او را شلاق می‌زنند و به در و دیوار می‌کوبند. از او اعتراف می‌خواهند. نام عملیاتی را می‌خواهند.

ساعت‌ها می‌گذرد، من وحشتم را برداشتم و گوشه توالت چنبره زده‌ام و فقط صورتم را با هر صدا چنگ می‌اندازم. صداها ساعت‌ها ادامه دارد. شاید

یک روز، شاید بیشتر، نمی‌دانم. زمان از دستم در رفته است. صدای شکنجه‌ها تمام می‌شود. صدای تق تق کفش‌های خانم عسگری می‌آید، تق قفل

دشتشویی را باز می‌کند. می‌گوید: هه! فراموشم شد اینجا گذاشتمت. برویم اتاق فیلم‌برداری. تق تق کنان می‌بردم. تق‌ها کار خودشان را کردند.

پس از سه روز ممتد (بلکه بیشتر) بیداری، بازجویی و حبس در توالت، اراده و هوشیاری‌ام را انگار به کلی از دست داده باشم. متن آماده شده را از

خانم عسگری می‌گیرم و نیمه هوشیار آن را قرائت می‌کنم با هر خط انگار «تق» یک شلاق به بدن و روح می‌خورد و فقط به شیرین علم‌هولی فکر

می‌کنم و شکنجه‌ها و مقاومت بی‌بدیش که هیچ چیزش با من نیست...

از بازداشتگاه به سپیدار منتقل می‌شوم از سپیدار به بازداشتگاهی در برهوت و صحرا. از آنجا به اوین، از اوین به قرچک ورامین (در تاریخ

۱۳۹۸/۰۳/۱۳) شبی از صفحه تلویزیون بند ۵ زندان قرچ موقع پخش اعتراف اجباری شخص خانم عسگری را می‌بینم. تق او نامش آمده سادات

ذبیح‌پور احمدی است. در همان سال در پی شکایت من از خانم آمنه سادات ذبیح‌پور احمدی، به دلیل شرکت در تولید و پخش اعترافات اجباری

پرونده‌ای علیه من باز شد که تاکنون به ۸ ماه حبس محکوم شده‌ام و برای اتهام دیگر از همین پرونده هنوز دادگاهی برگزار نشده است.

اینک تکرار اعترافات اجباری و پخش نامستندها ادامه دارد، اما صدایی که فضا را می‌شکند این بار نه در راهروی بازجویی بلکه از خیابان‌های

مریوان، ایذه، رشت، مازندران، سیستان و بلوچستان و باقی شهرهای ایران به گوش می‌رسد. این صدا، صدای انقلاب است. صدای واقعی «ژن،

ژیان، نژادی».

سپیده قلیان

تاریخ انتشار: ۱۴۰۱

بازداشت یک شهروند جوان اهل کامیاران توسط

ماموران اداره اطلاعات

سوسن بادوام، شهروند بهایی به چهار سال و

یک ماه زندان محکوم شد

زخمی شدن یک